

The last showgirl

Direcció: Gia Coppola **Guió:** Kate Gersten **País:** EUA **Durada:** 86 min **Any:** 2024
Gènere: Drama **Interpretació:** Pamela Anderson, Kierman Shipka, Brenda Song, Billie Lourd... **Música:** Andrew Wyatt **Fotografia:** Autumn Durald **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 20/06/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una experimentada ballarina ha de planificar el seu futur quan el seu espectacle tanca abruptament després d'una carrera de 30 anys. Com a ballarina de cinquanta anys, es debat per saber què ha de fer a continuació. Com a mare, s'esforça per reparar una tensa relació amb la seva filla, que sovint passava a un segon pla en la seva vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'esperat renéixer de Pamela Anderson

L'actriu es reinventa al Festival de Sant Sebastià amb aquesta pel·lícula dirigida per Gia Coppola sobre una ballarina de Las Vegas que es queda a l'atur en plena cinquantena.

Que Gia Coppola hagi escollit Pamela Anderson per interpretar una ballarina que va triomfar als anys 80 per ser jove i guapa, però que ara té 57 anys i afronta el seu declivi és la decisió que fa que la seva pel·lícula tingui sentit. *The last showgirl* ens explica una història centenars de vegades relatada abans. Però que sigui ella qui la protagonitzi afegeix capes a un personatge que, a priori, no gaudeix d'una gran profunditat al guió.

L'exvigilant de la platja humanitza aquesta dona, estrella d'un caduc espectacle de cabaret a Las Vegas amb molt lluentó, massa maquillatge i on tot és molt *kisch*. I molt decadent, perquè la competència és dura i els sous precaris. Les ballarines de casinos no tenen un pla de pensions, no poden pagar una cangur i, arribat un moment, poden fins i tot perdre casa seva. **El personatge interpretat per Jamie Lee Curtis, un altre més entre els magnífics papers que ens està regalant en aquesta segona vida de la seva carrera, n'és un bon exemple. I per descomptat el de la mateixa Anderson, que després de 38 anys treballant en el mateix xou ha d'afrontar el seu final, davant la falta d'interès d'un públic que se n'ha anat a buscar altres coses. El crepuscle dels déus en estat pur, interpretat amb extraordinària delicadesa i malenconia en el que és el gran paper de la seva carrera (fins ara).** El guió de Kate Gersten (*Mozart in the jungle*) proposa a més a més una lectura sobre l'alt preu que han de pagar les dones quan tenen fills i volen continuar amb les seves carreres o els seus somnis (o les dues coses). I de com la factura per ser una mare absent sempre resulta més elevada que quan es tracta d'un pare. 'Les mares no som ni santes ni salvadores', li diu la Shelley, la protagonista, a la filla de la qual no es va poder ocupar per pujar cada nit a l'escenari.

Coppola aposta per una fotografia de gra gruixut, exteriors amb contrallums i moviments de càmera en mà que donen personalitat a la pel·lícula, rodada en només 18 dies. La directora, va iniciar la seva carrera amb una prometedora *Palo alto* (2013) i va continuar amb la mica decebedora *Popular* (2020). Entre l'una i l'altra ha tingut una interessant carrera com a directora de videoclips musicals. I es nota. La pel·lícula gaudeix de moments bellíssims sota la banda sonora creada per Andrew Wyatt (autor de diversos temes de *Barbie* i del *Shallow* de *Ha nacido una estrella*), especialment quan retrata en exteriors el paisatge de Las Vegas. Com a curiositat, la directora, néta de Francis Ford Coppola i neboda de la Sofia (amb qui va treballar com a ajudant de vestuari a *Somewhere*) agraeix en els crèdits a diversos membres de la seva família.

Per prendre un bany de nostàlgia i d'homenatge a Pamela Anderson

Laura Pérez - fotogramas.es